

רע"פ 1980/17 - אינה גרומוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1980/17

לפני:
המבקשת:

כבוד השופט א' שהם
אינה גרומוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת, מיום 17.1.2017, בעפ"ת
2740-09-16, שניתן על ידי כב' השופטת א' אריאלי

בשם המבקשת:

עו"ד תומר גונן

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת א' אריאלי), בעפ"ת 2740-09-16, מיום 17.1.2017. בגדרו של פסק הדין, התקבל ערעורה של המשיבה על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה בנצרת (כב' השופט ב' קנדלפת), מיום 14.7.2016.

רקע והליכים קודמים

2. למבקשת יוחסה, ביחד 12 נאשמים נוספים, עבירה של נהיגה במהירות מופרזת בדרך עירונית בה מותרת מהירות מירבית של 50 קמ"ש, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה. העבירות שביצעו כלל הנאשמים תועדו בצילומים באמצעות אותה מצלמה אלקטרונית אוטומטית מסוג א-3, הממוקמת בצומת חאלת אל-דיר בנצרת.

ביום 14.7.2016, זיכה בית משפט השלום לתעבורה את המבקשת ואת יתר הנאשמים מהאשמות שיוחסו להם.

עמוד 1

בהכרעת דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על כך שהכביש המדובר, בו ממוקמת המצלמה, הינו כביש רחב עם שטח הפרדה בנוי, "המדמה דרך שאינה עירונית עם שני נתיבים לכל כיוון נסיעה". בנוסף, בית משפט השלום לתעבורה נתן דעתו, לכך שהמשיבה לא עמדה בנטל להוכיח כי בעת ביצוע העבירות המיוחסות למבקשת, היה מוצב תמרור 424, שמשמעו "כניסה לתחום דרך עירונית", והמגביל את המהירות המירבית המותרת ל-50 קמ"ש (להלן: התמרור), באחת הכניסות לעיר נצרת. בנסיבות אלה, סבר בית משפט השלום לתעבורה, לא ניתן לומר כי נעברה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת בדרך עירונית, ועל כן יש לזכות את המבקשת ואת שאר הנאשמים מביצוע העבירה. בתוך כך, הפנה בית משפט השלום לתעבורה להנחית אגף התנועה של משטרת ישראל, מיום 22.7.2003, לפיה יש להתייחס בדו"ח לקיומו ולמיקומו של תמרור המורה על המהירות המותרת, וזאת "רק לאחר שהשוטר בדק את הצבת התמרור לפני ואחרי האכיפה" (להלן: ההנחיה). בענייננו, נקבע כי מתעודות עובד ציבור שהוגשו על ידי המשיבה עולה, כי בעבירות הנאכפות על ידי מצלמת א-3, בדיקת קיומו של תמרור 424 נעשתה אחת לשלושה חודשים במוצא, וכן, כי המשיבה לא הציגה ראיה ישירה לכך שביום ביצוע העבירה על ידי המבקשת, היה מוצב תמרור כאמור.

המשיבה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה. בפסק דינו, מיום 17.1.2017, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורה של המשיבה. בית המשפט המחוזי קבע, כי משהציגה המשיבה ראיות באשר לקיומו של התמרור בכניסה לעיר נצרת בכל אחת מ-7 הבדיקות שהתקיימו במוצא כל שלושה חודשים, טרם שבוצעו העבירות דן ולאחר מכן, "הרי בכך קמה חזקה כי גם בתווך, במועדים בהם ביצעו העבירות, הוצב תמרור כאמור בדין". בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי משהוכחה על ידי המשיבה הצבתו של התמרור כדין בכניסה לעיר נצרת, לפני מועד ביצוע העבירות, קמה חזקת תקינות התמרור הקבועה בתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ולצידה עומדת למשיבה חזקת התקינות המנהלית. על כן, הנטל להוכיח שהתמרור לא היה מוצב כדין בעת ביצוע העבירה, עבר אל המבקשת ואל יתר הנאשמים, אשר לא עמדו בנטל זה. עוד קיבל בית המשפט המחוזי את הסבר המשיבה באשר להנחיה, לפיו להבדיל ממצלמה נייחת, אשר מבצעת את אכיפתה מידי יום באותו המקום בדיוק, שוטר תנועה יכול לשנות את מיקום האכיפה בכל זמן נתון, ולפיכך עליו לוודא, מידי כל אכיפה, את קיומם של כל התנאים לאישום בעבירה, ובפרט את קיומו של התמרור. בית המשפט המחוזי הבהיר, בהקשר זה, כי אין מדובר באפליה בין נאשמים, כי אם "בהבחנה עניינית, הנסמכת על השוני בין שיטות האכיפה". אשר על כן, קבע בית המשפט המחוזי כי המשיבה הוכיחה, מעבר לספק סביר, כי המבקשת ויתר הנאשמים ביצעו את העבירה שיוחסה להם בכתבי האישום, והרשיע אותם בביצועה.

הבקשה לרשות ערעור

3. בבקשה לרשות ערעור שלפניי, משיגה המבקשת על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר לטענתה יוצר אפליה בין שתי אוכלוסיות נהגים שביצעו את אותה עבירה של אחריות קפידה, אך הופעל נגדם אמצעי אכיפה שונה. כך לטענת המבקשת, במקרים שבהם העבירה תועדה באמצעות מצלמה מסוג א-3, ישנה בחינה מקלה יותר, באופן משמעותי, של התקיימות היסודות העובדתיים של העבירה, לעומת מקרים שבהם העבירה תועדה על ידי שוטר תנועה. המבקשת טוענת בנוסף, כי העברת הנטל אליה להוכיח כי ביום שבו נרשם נגדה דו"ח, לא היה מוצב התמרור כדין, אינה סבירה. זאת, שעה שלא הובאה כל ראיה כי מבוצע רישום מדויק של מצב התמרורים בכל עיר ועיר, ובשל הקושי של המבקשת לשחזר את צעדיה חודשים אחורה, עד לרמה של זכירת מיקומי תמרורים ותקינותם. עוד לטענתה של המבקשת, המשיבה לא סיפקה הסבר כלשהו, לכך שפעלה בנידון דידן בניגוד להנחיה מנהלית, בעוד שההנחיה נאכפת מידי יום, בכל מקום שבו מתקיימת אכיפה ידנית על ידי שוטר תנועה.

4. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. חרף ניסיונותיה של המבקשת לעטות על בקשתה כסות של שאלות משפטיות עקרוניות, הרי שהיא נוגעת, לאמיתו של דבר, לעניינה הפרטי של המבקשת, הא ותו לא. די בטעם זה, על מנת לדחות את הבקשה.

5. למעלה מן הדרוש, אוסיף בקצרה את זאת. טענת המבקשת בדבר אפליה, כמו גם טענתה בנוגע להנחיה המנהלית, הועלו כבר בפני בית משפט המחוזי, אשר דן בהן לגופן ודחה אותן. משכך, נראה כי החזרה על טענות אלו בבקשת רשות הערעור מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). גם לגופו של עניין, סבורני כי בצדק קיבל בית המשפט המחוזי את עמדתה של המשיבה, באשר לצורך העולה לוודא את קיומו של התמרור מידי כל אכיפה שמבצע שוטר תנועה, לעומת מאפייניה השונים של האכיפה באמצעות מצלמת מהירות נייחת, שאינם מצריכים זאת. לפיכך, מקובלת עליו קביעתו של בית המשפט המחוזי, כי קיימת הבחנה עניינית בין שני סוגי האכיפה, ואין מדובר באפליה בין הנאשמים. בנוסף, הנני תמים דעים עם בית המשפט המחוזי, בקובעו כי מרגע שהוכיחה המשיבה את הצבתו של התמרור כדין בכניסה לעיר נצרת, לפני מועד ביצוע העבירה, וכן לאחר מועד זה, חזקה היא כי התמרור היה מוצב כדין גם בעת ביצוע העבירות. מטעמים אלו, לא מצאתי מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

6. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ז' באייר התשע"ז (3.5.2017).

ש ו פ ט